

Ε ΤΣΙ ήταν πάντα: Μικρόσωμη, λεπτή, αδύνατη. 'Από μικρή έμοιαζε με μιὰ εὐθρασύτη ξανθὴ κοκλίτσα. Μονάχα τὰ μάτια τῆς ἦσαν μεγάλα, ὄνειροπόλα, καταγάλανα. Δὲν τὴν ἔλεγαν ποτὲ μετ' ὀνομαίᾳ τῆς, τὴν φώναζαν «Κοκλίτσα». Κι' αὐτὸ τ' ὄνομα τῆς ἔμεινε. Στὸ σπίτι, στὸ σχολεῖο, στὴ ζωή.

— Πῶς τὴν εἶπατε ; ἔλεγε ὁ πατέρας τῆς. Δεσποινίς ; Μὰ ὄχι, δά ! Αὐτὴ ἐδῶ εἶνε ἡ καλὴ μου, ἡ γλυκειὰ μου Κοκλίτσα !..

Τὸ ἴδιο τῆς εἶπε μιὰ μέρα καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν ἀγάπησε.

— Μὰ εἶνε παιδί ἀκόμα ἡ κόρη μου ! τοῦ εἶπε ὁ πατέρας τῆς, δὲν τοῦ τὴν ζήτησε γιὰ γυναικᾶ του.

— Ναι, ἀπάντησε γεμάτος ἀγάπη, ὁ Βαλντιέρ. Μὰ καὶ γιὰ μένα ἐπίσης θὰ εἶνε μιὰ καλὴ, μιὰ γλυκειὰ κοκλίτσα, θὰ εἶνε ἡ γυναικοῦλά μου, ἡ μικρὴ μου ἀγαπίτσα !..

Καὶ ἀπὸ τότε, τὴν πᾶναιε καὶ τὴν ἔφερνε στὴν ἀγκαλιά του, σάν ἕνα μικρὸ, γελαστό, γλυκὸ πραγματάκι...

Δὲν ἦταν γυναικᾶ ἡ Τζιάννα, ἦταν μιὰ μικρὴ κοκλίτσα... Αὐτὴ ἡ μικροῦλα, αὐτὸ τὸ γλυκὸ πλασματάκι, νὰ γινόταν μητέρα ; 'Αδύνατον ! Καὶ ὅμως ἡ Κοκλίτσα ἔγινε κόρη καὶ μητέρα. Κόντηψε νὰ ξεφυγῆσει, πρῶτοφ φέρει στὸν κόσμο τὸ παιδί. Μὰ τὸ ἀγοράζει τῆς γεννηθὲν γερὸ καὶ δυνατὸ : Γελαστό κομμάτι τῶρα, ἀνάμεσα στὰ μπροστάκια τῆς μικρῆς του μαμάς.

Τζιάννα, Τζιαννέττα, Τζιαννίνα, Νινί... 'Όλα αὐτὰ τὰ τρωφερά, τὰ χαϊνεμένα ὄνοματα, ἦσαν γιὰ τὴν κοίτλα μετ' ἄλλο μιλιά καὶ τὰ καταγάλανα μάτια, ποὺ εἶχε γίνει μητέρα...

'Απὸ τότε, τοῖσε διαρκῶς ἀνάμεσα στὸν ἄνδρα τῆς καὶ στὸ παιδάκι. Τὸ ἀνδρᾶς τῆς τῆς χαμογελοῦσε καὶ τῆς χάζιδε, καθὼς βόζανε, τὸ λαλοῦ, τὸ στηθάκι τῆς. 'Ανδρᾶς καὶ παιδί τὴν βασάνιζαν, τὴν τυραννοῦσαν μετ' ἀτάκῃ τους. Καὶ ὅτσοις εὐτυχισμένη, τόσο εὐτυχισμένη...

Τζιαννέττα, Τζιαννίνα, Νινί...

Πέρασε λίγος καιρὸς. Καὶ μιὰ μέρα ἡ Τζιάννα πῆρε ἕνα γρούμι. Ἦταν ἀπὸ μιὰ παλιὰ φιλενάδα τῆς, συμμαθητριά τῆς στὸ παρθενγωγεῖο. Σκέπτινε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ, νὰ μείνῃ δυὸ-τρεις μέρες κοντά τῆς, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ εἶχε νὰ τὴν δεῖ, καὶ γι' αὐτὸ τῆς ἔγραψε. Ἡ Τζιάννα χάρηκε πολὺ.

'Αγαποῦσε ἄλλοτε πολὺ τὴν Λύδια, τὴν ὁμορφότερη ἀπ' ὅλες τῆς συμμαθητρίδες τῆς στὸ σχολεῖο. Καὶ τῶρα ποὺ θὰ τὴν ξανάβλεπε, αἰσθάνονταν νὰ ξενιᾶ ὅλη ἡ παλιὰ τῆς ἀγάπη γι' αὐτὴν καὶ μετ' ἄλλο ξαναθυμόταν τὰ ὄμοια ἔκείνη χρόνια τοῦ σχολεῖου. Τὴν περῶνε μετ' ἀπομονοῖα. Καὶ ὅταν τὸ τραῖνο ἔφτασε, τὸ βλέμμα τῆς ἀναζητῆσε νὰ ξαναβρῆ ἀνάμεσα στοὺς ἐπιβάτες τὴν παλιὰ μορφή τῆς φίλης τῆς, ὅπως τὴν συγκαταῖσε ὀλοκόνταναι στὴ μνήμη τῆς.

Μὰ ὄχι ! Μπροστά τῆς προβάλε τῶρα μιὰ ὄμοιαστὴ γυναικᾶ, περὶ φανῆ καὶ ἐπιβλητικὴ : Ἡ Λύδια. Τὴν ἀναγνώρισε, ὄπισθο, καὶ ἔτσι στὴν ἀγκαλιά τῆς.

— Τὴ ὁμορφὴ ποὺ εἶσαι, Λύδια !..

Κι' ἀπὸ τὸ σταθμὸ ὡς τὸ σπίτι, φλυῆρσαν, φλυῆρσαν, χωρὶς νὰ σταματήσουν, γιὰ χίλια-δυὸ καὶ γι' ἀκόμη περισσότερα...

Μὰ, πόσο ὁμορφὴ, ἀλήθεια, ἦταν ἡ Λύδια, ἡ Τζιάννα τὸ κατάλαβε γιὰ πρῶτὴ φορὰ, ὅταν ὁ ἄνδρας τῆς φίλης τῆς. Μιὰ λάμψη ἀπλόησε στὸ πρόσωπό του, ὅταν εἶδε μπροστά του ἔκείνη τὴν ἀστραφτερὴ ὁμορφιά. Φτωχὴ, δυστυχισμένη κοκλίτσα ! 'Απὸ τὴ στιγμὴ ἔκείνη αἰσθάνθηκε ἕνα φόβο, μιὰ ἀγωνία νὰ πλημμυρῆ τὴν τρωφερὴ τῆς ψυχὴ...

'Α ! ἕνας μικρὸς, τόσος δά, φόβος καὶ μιὰ πολὺ μικρὴ ἀγωνία, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, τοῦλάχιστον στὴν ἀρχή. Πῶς θὰ μπορούσε νὰ βάλῃ στὸ νοῦ τῆς τίποτε τὸ κακό ; 'Ο Βαλντιέρ ἦταν ἕνας εὐγενεὸς, τρωφερὸς καὶ πιστὸς σύζυγος. Ἡ Λύδια μιὰ πιστὴ φίλη.

Καὶ μερικὲς μέρες πέρασαν ἔτσι. Μὰ τὸ ὄραμα εἶχε ἀρχίσει νὰ παίξεται πιά. Καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὰς του δὲν ἤθελε καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ διολογήσῃ τὸ ὄλο- του. Καὶ ὅλοι, ὅταν μλοῦσαν, ἔλεγαν λόγια ἄδεια, χωρὶς καμμιὰ σημασία.

Μὰ ἡ ἀπιστοσύνη, μέσα στὸ σπίτι, γινόταν ὀλοένα καὶ βαρύτερη. Καὶ μέσα στὴ βαρεὶα αὐτῆς ἀπιστοσύνης μεγάλωναν καὶ ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγωνία τῆς κοκλίτσας. Μιὰ μέρα σκέφτηκε πὼς καλύτερο θὰ ἦταν νὰ πέθαινε. Μὰ γέλασε μόνη τῆς μ' αὐτὴ τὴν ἀνόητὴ σκέψη ποὺ

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΦΑΝΝΙ ΛΟΦΦΡΕΤΑ ΡΟΥΚΙΕΡ!

Η ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

τὴν ἀγαποῦσε καὶ ὅμως ποὺ ἐκπνέοντι εὐρισκε συγχρόνως τὴν παρουσία τῆς μέσα στὸ σπίτι τῆς. "Α, ναί ! Ὅθ τὴν ἐξώρριζε στὴ φίλια τους. Καὶ θὰ τὴν παρακαλοῦσε, θὰ τὴν ἰκέτευε, νὰ φύγῃ, νὰ πάη μακριά, ὅσο μπορούσε γρηγορότερα !..

Μὰ νὰ ποῦ τῶρα δὲν εὐρισκε μέσα τῆς τὴ δύναμη νὰ πῆ οὔτε λέξῃ ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ εἶχε ἀποφασίσει καὶ ποῦ εἶχε σχεδιάσει μέσα στὸ μυρὸ καὶ τῆς μιανό. Νὰ ποῦ δὲν τολμοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα τῆς !..

'Η Λύδια καὶ ἡ Τζιαννέττα χιττάχτηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπῆς. Ἦσαν τόχα διακοσμημένα τὰ μάτια τῆς Κοκλίτσας ; Καὶ τὸ εἶχε καταλάβει ἡ ἄλλη αὐτὴ, κι' εἶχε διαβάσει μέσα τους ὅλη τὴν ἀγωνία καὶ ἄλως τοὺς φόβους τῆς φίλης τῆς ; Φτωχὴ, δυστυχισμένη κοκλίτσα ! Δὲν ἦταν γυναικᾶ αὐτὴ. Ἦταν μονάχα μιὰ μικρὴ, αδύνατη, ξανθὴ κοκλίτσα !..

'Εξαιρητὴ ἡ Λύδια σκόπῳχε ἀπὸ τὴ θέσι τῆς καὶ πῆγε καὶ κάθησε πλάι στὴ φίλη τῆς. Ἐκεῖ, μέσα στὸ μουσοκόταδο... Ἴσως δὲν ἤθελε νὰ μόνη περισσότερο ἐκεῖ ποὺ τὸ φῶς ἔπεφτε ἐπάνω στὸ πρόσωπό τῆς. Καὶ τότε, τῆς εἶπε, μετ' ἀργῆς, ἰσόκυφτῆ φωνῆ, σάμπως τὰ λόγια νὰ βγαίνουν μετ' ὀλοπολὸ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς :

— Τζιαννίνα, πρέπει νὰ φύγῃ ποῦ !..

'Η φωνὴ τῆς σκόντησε. Μὰ κατέβλεπε περισσότερη προσπάθεια καὶ προσπάθειες :

— Πρέπει νὰ γυρίσω πιά σπίτι... Πῆρα γρούμι ἀπ' τὸν ἄνδρα μου.

'Α ! Μὰ πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ τὴν εἶχε καταλάβει, τόσο πολὺ ἡ Λύδια ; Καὶ ὅμως, δὲν τῆς εἶχε πῆ τίποτε ἀπὸ δεῖ ἀσχετότητα. Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ ἡ μικρὴ κοκλίτσα. Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τῆς φίλης τῆς καὶ ἔσπασε οὐ ἀναρπλητὰ. Μὰ, περιέργου πρᾶγμα, καὶ ἡ Λύδια, ἡ φίλη τῆς, ἔκλαινε κι' αὐτὴ μαζί * * *

Καὶ τῶρα, εἶχε μείνει πάλι μονάχη στὸ σπίτι τῆς, ποὺ εἶχε ξαναγίνει ἥσυχο. Στὸ καλὸ, Λύδια !..

'Η Τζιαννίνα ἔφριξε ἕνα βλέμμα στὸν ἄνδρα τῆς, σιωπηλὴ καὶ ἀρημονετῆ. Μὰ φανόταν ἥσυχη, σχεδὸν ἐθιμνῆ. Μιὰ καλὴ, ἱσομονετικὴ, ἀρμονετικὴ γυναικοῦλα. Καὶ μπροστά τῆς στεκόταν ὁ ἄνδρας τῆς. Ὁ δικός τῆς ἄνδρας καὶ πάλι, παρ' ὅλα δὲα ὅσα εἶχαν συμβῆ, Ὁ ἄνδρας τῆς, ποὺ θὰ τὸν εἶχε γιὰ πάντα πιά, ἀπὸ δὴ καὶ πέρα. Τὶ ἄλλο μπορούσε ἀκόμα νὰ θέλῃ, νὰ ἐπιπῆσῃ ; Εἶχε σωθῆ. Καὶ ὁ δὲος τῆς εἶχαν σωθῆ. Ἐκεῖνος, θὰ μπορούσε νὰ εἶχε ἀπολοφθῆσει κίχλας τὴν ὁμορφὴ Λύδια. Μὰ δὲν τὸ ἔκανε. Ἐμεινε ἐδῶ, στὸ σπίτι του, κοντά τῆς, κοντά στὴν μικρὴ του κοκλίτσα...

Χωρὶς νὰ πῆ τίποτε, ἡ Τζιαννίνα ἄπλωσε τὰ χέρια τῆς πρὸς τὸ μέρος του, τὰ στηρίξε ἐπάνω στὰ δικά του—τὴ γερά χέρια,—σάν νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ δι' ἡταν ζωντᾶς, δι' πραγματικὰ ἦταν ἐκεῖ κοντά τῆς.

Τὰ μικρά, τὰ ἀδύνατα χεράκια, σαπατάρησαν, σάν φτερά ἐνὸς μικροῦ πουλιοῦ. Καὶ μετ' ὅσο παρταρίσμιὰ τους ἀπὸ, σάν νὰ μίλησαν καὶ σάν νὰ εἶπαν χίλια-δυὸ γλυκὰ πρᾶγματα τὰ δυὸ ἀδύνατα χεράκια.

'Ο Βαλντιέρ τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε. Κίτταξε προσεχτικώτερα τὰ καταγάλανα μάτια τῆς. Ἦσαν φλογισμένα, κόκκινα. Τί ; Εἶχε κλάψει ἡ κοκλίτσα του ;

Ναί ! Ἡ κοκλίτσα ἔκλαιγε, καὶ τῶρα ἀκόμα. Μὰ εἶχε νικήσει. Καὶ ἦταν εὐτυχισμένη...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ ΣΥΖΥΓΟΥ

Κάποιος "Αγγλος τὰ περνοῦσε τόσο περιφάνη μετ' τὴ σύζυγόν του, ὥστε μετὰ τὸ θάνατό τῆς τῆς ἔγραψε τὸ ἔξης ἐπιτύμβιο :

'Ενθάδε κεῖται ἡ σύζυγός μου Φούλδα Ντότσερ Βρῆκε τέλος πάντων τὴν ἡσυχία τῆς κι' ἐγὼ τὴ δικὴ μου !

